

Rapport fra samling 19. juni 2014

Forord

Vestregionen inviterte profesjonelle kunstnere, tillitsvalgte i regionens kunstnerorganisasjonene og ansatte i våre medlemskommuner til innspillskonferanse den 19. juni 2014. Temaet for samlingen var hva som preger det visuelle kunstfeltet i dag, og hvordan vi bør organisere Kunst rett vest i årene som kommer.

Kunst rett vest er en årlig kunstrunde der profesjonelle kunstnere i Vestregionen inviteres til å delta. Formålet er å gjøre visuell kunst tilgjengelig for et bredt publikum, og å støtte opp under de profesjonelle kunstnerne i regionen. Arrangør er samarbeidsalliansen Vestregionen som består av 16 medlemskommuner vest for Oslo og de to fylkeskommunene Akershus og Buskerud.

Vestregionen gjennomførte i 2012 en evaluering av Kunst rett vest etter 6 års aktivitet. Evalueringen konkluderte med at målet om å vise mangfoldet i det profesjonelle kunstlivet i Vestregionen, synes å være oppfylt, og at Kunst rett Vest har lyktes i å markere seg som et kraftfullt arrangement med høy kunstnerisk kvalitet. Evalueringen viste at det er en samstemt at konseptet bør videreføres i sin todelte form; med en felles, juryert utstilling og åpne atelierer. Men evalueringen viste at det er ulike syn på om vertskapsfunksjonen og fellesutstillingen bør legges til en eller flere faste kommuner, eller ambulere mellom medlemskommunene som i dag.

Styringsgruppen behandlet evalueringsrapporten i møte den 11.04.2013, og vedtok at dagens todelte konsept med en felles juryert utstilling og åpne verksteder, videreføres. I tillegg vedtok de å konsekvensutrede forslaget om permanent lokalisering av fellesutstillingen. En sentral problemstilling i samlingen var derfor om fellesutstillingen bør ambulere som i dag, eller ikke.

Rapporten inneholder innlegget til kunstsosiolog pr. philos Dag Solhjell som presenterte sine vurderinger om kunstfeltet og Kunst rett vest, og min oppsummering av kommentarer og synspunkter fra deltakerne og deltakerliste.

Stor takk til Dag Solhjell og til øvrige engasjerte og konstruktive deltakere!

Asker, 10. august 2014

Nina Solberg
Daglig leder

Dag Solhjell: Kunst rett vest – et møte

Innledningsvis trakk jeg frem noen hovedspørsmål som burde diskuteres:

- Bør balansen mellom kunstrunden og fellesutstillingen endres
- Bør deltakelse på kunstrunden være avhengig av å bli juryert inn på fellesutstillingen
- Bør kommunenes kulturetater gis større innflytelse på arrangementet. Ellere bør Kunst rett vest «profesjonaliseres» ytterligere
- Bør lokalene tilpasses fellesutstillingen, eller bør fellesutstillingen tilpasse seg de aktuelle lokaler
- Bør kunstrunden gå over to helger eller bør det finnes en løsning der den også dekker hverdager og er mer konsentrert i tid

Om meg selv: Kunstsosiolog dr. philos. Har arbeidet med kunstformidling i 40 år, arrangert eller kuratert 150 kunstutstillinger, og hatt ulike verv og stillinger innenfor kunstfeltet. Siden 1992 har jeg vært frilans kunstsosiolog, og har i hovedsak arbeidet med undervisning og forskning. Jeg har endog skrevet en lærebok om kunstformidling – «formidler og formidlet». Et hovedbudskap er bakt inn i tittelen – den som formidler kunst formidler også seg selv og sitt kunstsyn. Det finnes altså ingen nøytral kunstformidling og ingen nøytral formidler, og det gjelder også Kunst rett vest. Hva står Kunst rett vest for i publikums øyne, og hva vil arrangørene at det skal stå for?

Jeg har lest gjennom en rekke rapporter og annen informasjon om Kunst rett vest. Mitt hovedinntrykk er at "Kunst rett vest" er et godt utviklet og godt ledet prosjekt. Det kan neppe gjøres innenfor nåværende ressursrammer. Særlig imponert er jeg over den måten kunstrunden blir presentert for publikum på. Prosjektet gir interessante utfordringer for meg som kunstsosiolog.

Jeg forstår at det etter noen års erfaringer er på tide å trekke pusten, tenke over hva man gjør og hvordan man skal arbeide videre. Jeg kommer derfor til å trekke frem noen synspunkter som utfordrer enkelte av de mønstre som ser ut til å ha festnet seg.

Så vil jeg understreke at jeg ikke er noen evaluator. Min rolle er å bidra til at miljøet rundt Kunst rett vest drøfter de riktige og viktige problemstillingene, og det mener jeg kan gjøres best ved å stille spørsmål ved noen av de tradisjoner og tenkemåter som preger Kunst rett vest i dag. Jeg har nok noen egne meninger, og de vil komme frem. Mitt mål er ikke å vinne frem med egne meninger, men å bidra til at dere former deres egne.

1. Informasjonsgrunnlaget

Før jeg går videre vil jeg imidlertid kort kommentere det informasjonsgrunnlag vi har. Det er viktig for god styring og ledelse av man har et godt informasjonsgrunnlag på sentrale områder.

1.1 Publikum

Her har prosjektet noen svakheter. Den mest åpenbare er at man legger sammen antall besøkende til det enkelte verksted på kunstrunden, og sier at det er antall besøk. Her vet man ikke hvor mange forskjellige mennesker det er som benytter seg av tilbudet om åpent atelier. Hvis hver besøkende besøker 3, 4 eller 5 verkstedet, blir antallet personer som besøker atelierene henholdsvis 33 %, 25 % eller 20 % av det antall besøk som nå er registrert. Da er antall besøkende omtrent på samme nivå som det som besøker utstillingen. Er dette et godt nok resultat?

Det kunne være interessant å vite mer om de besøkende både på utstilling og i atelierer. Hvor kommer de fra, hvor mange besøker både utstilling og verksteder, hvor mange verksteder besøker de, alders- og kjønnsfordeling, og om de ellers går på kunstutstillinger.

Mitt forslag er at det igangsettes et enkelt forskningsprosjekt om publikum, skreddersydd for "Kunst rett vest". Kanskje kunne det kombineres med et enkelt opplegg for publikums egen evaluering av utstilling og atelierbesøk.

1.2 Kunstnere i regionen, deltakere på Kunst rett vest

Hvem er de profesjonelle kunstnerne i regionen? For 2014 kan det se ut som omtrent 1/3 av medlemmene av Buskerud Bildende Kunstnere og fylkesavdelingen av kunsthåndverker bosatt i regionen er representert på fellesutstillingen. Er det god kunstpolitikk at så mange profesjonelle kunstnere med atelier og verksted i regionen ikke er med på kunstrunden?

2. Publikum som målgruppe

Det heter i formålet for Kunst rett vest at formålet er å

- styrke og vise mangfoldet av det profesjonelle kunstlivet i regionen
- gjøre visuell kunst tilgjengelig for et bredt publikum, gjennom felles markedsføring av arrangementet

Et opplyst og interessert publikum bør betraktes som en del av kunstlivet. Publikumsutvikling i regionen bør etter min mening tas inn som et selvstendig mål, og ikke bare kobles til markedsføring av arrangementet Kunst rett vest. Kunst, også i denne regionen, er i dag ganske lett tilgjengelig rent praktisk for et bredt publikum, i form av utstillinger og kunstnerisk utsmykning.

Det som det skorter på, er forståelse av kunst hos et bredt publikum, særlig av samtidskunst. Selv om kunst og kunstutstillinger er lett tilgjengelig for nesten alle innbyggere i regionen, har kunsten allikevel et smalt publikum på landsbasis. Det er neppe annerledes i denne regionen. De siste 15-20 årene viser tilgjengelig statistikk at en synkende andel av befolkningen går på utstillinger av billedkunst og kunsthåndverk, og at det er særlig merkbart i de yngre aldersgrupper, som før stod meget sterkt. Fortsetter dette, blir publikum merkbart mindre om få år. Da synker også den politiske støtten til kunstfeltet.

En særlig utfordring synes å være innbyggere med en ikke-europeisk kulturbakgrunn, der kunstinteresse ikke er en naturlig del av deres kulturtradisjoner. Med en økende andel av befolkningen med en slik bakgrunn, er det en større utfordring å skape et bredere publikum for kunst generelt, og samtidskunst spesielt.

Atelierbesøk kan bidra til å "avmystifisere" kunsten. Det mystiske i billedkunsten ligger i det fenomenet at noe materielt skal uttrykke noe åndelig, en idé. Samtidskunsthåndverk beveger seg også i den retning. I vanlig formidling er det det åndelige som vanligvis blir vektlagt. Det som forener det materielle ved kunstverket med det åndelige i det, vil som regel være håndverket – "hvordan gjør du det, med hvilke materialer, og hvorfor?" Håndverk er forståelig for alle, særlig når det blir demonstrert – de fleste mennesker, uansett kulturbakgrunn, behersker et eller flere håndverk, selv om det er på et ikke-profesjonelt nivå.

Man snakker gjerne om "utstillingsterskelen" – det fenomenet at mange aldri går på kunstutstillinger fordi de ikke vil føle seg hjemme der. Jeg har derfor liten tro på fellesutstillingen som "inngangsporten" til kunstrunden. Det kan det være for de som allerede er fortrolig med kunsten, men neppe for førstegangsbesøkende. Kanskje bør heller kunstrunden betraktes som "inngangsporten" til fellesutstillingen? Kanskje bør det vurderes å ha fellesutstillingen etter kunstrunden, og ikke før, som nå.

3. Konseptet

Det ser ut til å herske stor enighet om kombinasjonen juryert utstilling og deltakelse på kunstrunden. Å bli juryert inn gir en rett eller plikt (etter som man ser det) til å ha åpent atelier to helger. Juryen har det siste år lagt større vekt på kunstnerisk kvalitet i utvelgelsen av kunst som skal få stille ut.

Dersom det viktigste ved Kunst rett vest er kunstrunden, og ikke utstillingen, bør det stilles spørsmål ved om en utstillingsjury er den rette instans til å velge ut kunstnere som skal få delta med åpent atelier. Det er liten, om noen, sammenheng mellom det å være egnet til å ta i mot publikum på sitt eget verksted, og det å være en god kunstner. Et stort antall profesjonelle kunstnere er ikke med på kunstrunden. Siden det er forskjellige kunstnere som er med på fellesutstillingen, betyr det at det også er forskjellige kunstnere som hvert år er med på kunstrunden. Det kan virke begrensende på markedsføringen av kunstrunden at publikum ikke vet fra det ene året til det andre om bestemte kunstnere har åpent atelier eller ikke.

I søknaden til fellesutstillingen kreves det ingen informasjon om mulighetene for å ta i mot publikum på atelier eller verksted, og det oppgis heller ikke i CV. CV-skjemaet minner mest om slike man vedlegger stipendsøknader.

Jeg mener man bør vurdere å snu på juryeringsformen: Først vurderes i prinsippet verkstedet og kunstnerens evner til å samtale med og informere publikum, og så belønnes de med deltakelse på utstillingen. Har man fått godkjennelse ett år, virker det rimelig at man også kan delta i kunstrunden de neste årene, uten noen ny vurdering eller juryering.

En evaluering av denne type kan for eksempel kobles til en systematisk innsamling av informasjon fra publikum om deres erfaringer ved atelierbesøkene. Prosjektledelsen kan jo også gjennomføre atelierbesøk, og det kan kanskje også vurderes å lage en veiledning og et kurs for de som vil ta i mot publikum.

En sterkere vektlegging av atelierbesøket vil også styrke den lokale komponentene i Kunst rett vest. Det kan gi et bedre grunnlag for et sterkere kommunalt engasjement, både i mobilisering av egne innbyggere og i praktisk tilretteleggelse.

(Det heter i evalueringsrapporten på side 14, at forpliktelsen til å holde åpent atelier kan være "medvirkende årsak til at anerkjente kunstnere ikke søker". Det gis ingen forklaring på at det kan være slik, men det som synes å ligge under en slik erfaring er at jo høyere kunstnerisk anerkjennelse en kunstner har, jo mindre ønsker kunstneren besøk av hvem som helst. Det kan også være at en høyt anerkjente kunstner har så gode inntektsforhold at det å selge fra atelierer ikke er ansett som et behov. Det bør unngås å gi et inntrykk av at det er "B-laget" som deltar, mens "A-laget slipper".)

4. Fellesutstillingen

4.1 Juryprinsippet

Bør fellesutstillingen og dens jury ha den sentrale plassen i prosjektet som den av to grunner har nå? Utstillingen er juryert, og bare de juryerte får delta i kunstrunden. Det er mulig at det er selve poenget at den er juryert som motiverer kunstnere til å åpne sine atelierer, og at de ikke ville gjort det om det ikke var fordi det var en mulighet for å delta på utstillingen. Er det de regionale kunstneres oppfatning?

Dette bør de spørres om, om deltakelse med ett arbeid på en juryert utstilling er viktigere enn å delta på kunstrunden.

Jeg synes man bør vurdere å tenke andre veien – at deltakelse på en fellesutstilling er en belønning for å åpne sitt atelier. Atelierene og det kunstneriske arbeid kan gis enda større plass i presentasjon og informasjon utad.

4.2 Sted for utstillingen

Et ønske om å ha den juryerte utstillingen på et fast sted er for meg et tegn på økt vektlegging av at publikum skal møte kunstnerisk kvalitet i form av verk på utstilling, og nedprioritering av at publikum skal møte kunstnere i deres atelier eller verksteder. For å vurdere dette, er det nødvendig å tenke gjennom formålene ved "Kunst rett vest". Hvis et mål er å bygge opp interesse for å gå på kunstutstillinger, er det vanskelig å se at nok en utstilling er et godt egnet virkemiddel. Det er også vanskelig å se at formålet fremmes ved å arrangere en årlig utstilling samme sted hvert år, uansett hvor godt arrangementet blir og hvor stor evne stedet har til å gi kunstnerisk anerkjennelse. Det er jo heller ikke stedet som er den reelle kurator for utstillingen, men juryen.

Arrangert på et fast sted som også har andre store utstillinger vil Kunst rett vest-utstillingen ikke fremtre som noe særlig viktigere enn andre utstillinger samme sted. Det er også interessant å se at de største publikumstallene er oppnådd utenfor gallerilokalene (Slambassenget, Sundland). Hvis hensikten med fellesutstillingen er å motivere folk flest til å besøke atelierene hos de kunstnere som deltar, synes det altså ikke som om etablerte gallerier er det rette stedet.

Det ser ut som fellesutstillingen har vært betraktet som et problem: vanskelig å finne gode lokaler og en god arrangør. En løsning synes å være å gi arrangementet fast til ett bestemt utstillingssted eller la det gå på rundgang mellom noen få. Man kan også snu på problemstillingen. I stedet for å tilpasse lokalet til utstillingen, kan utstillingen tilpasses lokalet. Da kan hvilken som helst kommune få arrangement av fellesutstillingen, men da tilpasset de lokaler og forutsetninger som gjelder ellers. Utstillingen kunne også deles på to-tre steder som lå så nær hverandre at den lå på en naturlig reiserute. Det kunne kanskje også motivere kultursjefene til enda sterkere engasjement i Kunst rett vest.

4.3 Pris – for kunst eller for verksted

Juryen tildeler også en pris til en kunstner. Det er en uheldig sammenblanding av roller at den samme instans som velger ut kunstnerne også utpeker prisvinneren. Prisjuryen burde være uavhengig. Kanskje kan man la kulturnettverket (kultursjefene) tildele prisen, som et tiltak for å mobilisere dem til større interesse for prosjektet?

Jeg vil også stille spørsmål ved selve ideen om en pris tildelt en kunstner på grunnlag av kunstnerisk kvalitet, i et arrangement der hovedmålet er å få publikum til å bli kjent med "sine" kunstnere. Dersom det vil gjøre det attraktivt å delta på kunstrunden, bør man heller vurdere å sette opp en pris for beste tilretteleggelse for publikum på atelieret, og la publikum stemme over beste atelier/verksted.

En annen tilnærming til juryering kunne være at juryen besøkte atelierer og verksteder det ene året, og ut fra den erfaringen valgte ut verk/kunstnere til neste års fellesutstilling. Det vil bidra til å gjøre verkstedene til viktigere steder også kunstnerisk og symbolsk.

4.4 En helt annen løsning på fellesutstillingen

Det kan også tenkes en helt annen tilnærming til fellesutstillingen ved at den ikke er et fast, ensartet arrangement som prosjektledelsen har det fulle ansvar for. Det er at prosjektet utlyser en konkurranse om fellesutstillingen. De som melder seg på i konkurransen må da holde seg til den ramme at det er kunstnere bosatt i og/eller med verksted i regionen som kan være med, og at utstillingen må holdes i regionen. Ellers kan de stå fritt med hvilket kuratorisk grep de vil foreslå.

Med en slik løsning aktiviseres større deler av kunstlivet i regionen, nemlig alle kuratoriske miljøer, inklusive kunstnere. Kunst rett vest kan det enkelte år kanskje legge noen føringer på utstillingens innretning og karakter, men hovedprinsippet bør være å gi størst mulig frihet.

Det stilles et beløp til disposisjon for utstillingen, som forslagene må holde seg innenfor. I stedet for å juryere enkeltarbeider, tas det stilling til et utstillingskonsept. Det er da lettere å se for seg at også representanter for de kommunale og fylkeskommunale kulturetater kan delta i valget av hva slags konsept fellesutstillingen skal ha, og hvem som skal arrangere den og hvor.

Med en slik tilnærming er det lettere å koble fellesutstillingen fra deltakelse i kunstrunden.

5. Åpne atelierer og verkstedet

5.1 Mer enn formidling

Det å åpne kunstneres atelierer og verksteder for publikum er et tiltak som skiller seg fra all annen kunstformidling. Her står det ingen kurator, konservator, pedagog, gallerist eller andre "formidlere" mellom publikum og kunstneren. Publikum møter kunstneren, og publikum har selv valgt ham eller henne. Konseptet med åpne atelierer bør aksepteres som en fullverdig formidlingsform, og etter min mening oppvurderes rent kunstpolitisk.

Etter mitt skjønn er samtale i atelierer og verksteder med kunstner, med ferdige og halvferdige verk, utkast og skisser, redskaper og materialer, forkastede forsøk, hele sitt miljø – en særdeles gunstig formidlingsform. Men det er mer enn det, for det er ikke primært det ferdige som formidles, men den kunstneriske prosess og tankegang bak kunstverkene. I samtalen løpt blir også kunstnerrollen gjerne et tema, noe publikum ellers aldri får innblikk i.

5.2 Profesjonalisering

Det er trolig et større behov for å "profesjonalisere" kunstrunden enn fellesutstillingen. Det er lite materiale fra de åpne atelierene og verkstedene både i informasjonsbrosjyre, årlige rapporter og evaluering. Det bør legges større vekt på å få frem materiale fra kunstrunden i rapportene, særlig om det som skjer i atelierene.

Det foreslås at kunstnere som har vært med i kunstrunden inviteres til et arbeidsmøte, der de bidrar til å utvikle gode former for besøk av publikum i atelierer og verksteder.

Det bør også vurderes om det bør gis økonomiske stimuleringsmidler til kunstnere som tar i mot publikum, særlig om de ikke selger noe.

5.3 Dager - skoleklasser

Det er flott at kunstrunden kan gå over to helger. Det bør allikevel vurderes å la minst en dag være en vanlig hverdag, for da kan det også planlegges besøk med skoleklasser. Et alternativ til to helger kan være å la kunstrunden gå over fredag, lørdag og søndag, eventuelt lørdag, søndag og mandag, men da bare en helg. Dette bør vurderes av de deltakende kunstnerne.

5.4 Lokalpolitisk involvering

Det bør stimuleres til besøk til den enkelte kunstner av kultursjef, kulturmedarbeider og politikere på kulturområdet. Kan det legges inn som en del av "forpliktelsene" deltakerkommunene har? Det bør eventuelt skje en hverdag, for å understreke forbindelsen til det regulære politiske arbeidet og kunstnerens egen hverdag.

5.5 Provisjon

Salg på galleriene kreves det i dag ikke provisjon for til Kunst rett vest. Det bør vurderes å innføre en provisjon, f.eks. 30 %. Argumentet for det er at Kunst rett vest finansierer en veritabel markedsføring for kunstnerne, og at de bør bidra. Inntektene bør gå inn i budsjettet, og øremerket styrking av kunstrunden. Det kan for eksempel innføres et fast vederlag for alle som åpner sine atelierer.

5.6 «Utstilling» i stedet for atelierbesøk

Det synes å være en tendens til at kunstnere som ikke kan eller vil ha atelierbesøk, i stedet får laget en utstilling i en eller annen form, som inngår i kunstrunden som om det var et atelierbesøk. En slik tendens bør motvirkes, og ikke gis indirekte støtte gjennom prosjektet. I alle fall bør salgsprovisjon fra slike utstillinger tilfalle Kunst rett vest.

6. Avsluttende kommentar – større nettverk

Det bør vurderes å skape et større nettverk rundt både fellesutstillingen og kunstrunden. Dersom man «konkurransetsetter» fellesutstillingen, er det nettverksskapende i seg selv.

Til kunstrunden bør det vurderes å trekke inn de fire kunstnersentrene som sogner til regionen: Buskerud, Vestfold og Akershus, og de kunstnerorganisasjoner som står bak dem. Det bør også søkes etter en løsning for kunstrunden som aktualiserer et samarbeid med Den kulturelle skolesekken.

Deltakernes synspunkter og kommentarer

Flere av kunstnerne understreket at deltakelse i Kunst rett vest betraktes som dugnad: Søkeprosessen og deltakelse i arrangementet oppfattes som svært ressurskrevende, og de ønsker vederlag for sin deltakelse i arrangementet. Særlig blir kravet om publikumsbesøk i verkstedene opplevd som krevende, både med hensyn til tidsbruk, og det å ha ukjente inne i sine personlige rom. Men ikke alle deler disse synspunktene. Flere er bekvemme med besøk i atelieret, og har utviklet rutiner/opplegg for ulike kategorier besøkende.

Det synes som om alle de tilstedeværende kunstnerne er opptatt av at deltakelse i Kunst rett vest skal juryeres, og dette stemmer med funnene i evalueringen som ble foretatt av Kunst rett vest i 2012. Tilstedeværende kommunale kulturarbeidere kommenterte ikke spørsmålet om juryering utover at flere responderte positivt på muligheten til å legge inn kunstnerens evne til å kommunisere med publikum i juryens vurderingskriterier. Men flere av de ansatte og kunstnerne responderte positivt på muligheten for å begrense juryeringen til deltakelse i fellesutstillingen, og for øvrig åpne opp for at alle kunstnere i regionen kan få anledning til å møte publikum i eget verksted eller lokalt visningssted i arrangementsperioden. Flere av kommunerepresentantene ser en utvidet ordning med åpne verksteder/visningssteder som en mulighet for å skape større lokalt engasjement knyttet til Kunst rett vest. Flere av de mindre kommunene med få profesjonelle kunstnere og få deltakere i Kunst rett vest, understreket at dagens ordning fungerer dårlig lokalt. Flere potensielle deltakere i kunstrunden vil øke den lokale oppmerksomheten for alle.

I diskusjonen om ambulerende fellesutstilling mellom alle deltakerkommuner, ambulering mellom et begrenset antall eller en fast lokalisering av fellesutstillingen, var det ingen som framholdt noen klare modellfavoritter. Deltakerne ser både muligheter og begrensninger ved alle tre modeller.

Lokalisering til et fast visningssted for fellesutstillingen vil kunne styrke merkevarebyggingen av Kunst rett vest, samtidig som Kunst rett vest vil kunne styrke profileringen av det valgte visningsstedet og av vertskommunens kultursatsing. Å kommunisere hva Kunst rett vest er vil kunne bli enklere/tydeligere når arrangementet kobles til ett fast visningssted. Vertskommunen vil kunne få drahjelp i sin satsing og ressursbruk knyttet til valgt visningssted. Ved å velge permanent lokalisering, vil vi også kunne konsentrere oss mer om innholdet i arrangementet og videreutvikle dette.

En modell med tre faste, ambulerende visningssteder, vil skape forutsigbarhet med hensyn til å finne egnet visningslokale og villig vertskommune(r), men vil ikke ha en like sterk merkevarebyggende effekt som det å velge ett fast visningssted. En slik modell vil også kunne bidra til at alle kommuner får nærhet til fellesutstillingen innen en overskuelig tidsperiode, og hver av fylkeskommunene vil kunne styrke argumentasjonen for hvorfor fylkeskommunen støtter Kunst rett vest med særskilte midler utover kontingenten til Vestregionen. Modellen vil også kunne gjøre det enklere enn dagens ordning med hensyn til å få til samarbeidsavtaler med næringslivet / sponsorstøtte, da vi vil vite hvor fellesutstillingen skal lokaliseres i framtiden.

Modellen med ambulerende fellesutstilling og vertskapsfunksjon ble lagt til grunn for å sikre eierskap til arrangementet i alle kommunene, og at arrangementet skulle profilere Vestregionen og ikke en enkelt kommune. Skal dagens ambulerende ordning videreføres, er det viktig at framtidig vertskommune/visningssted avklares minst 2 år før arrangementet skal finne sted. Bortfall av vertskapsbidrag (kontantbidrag), og å tilpasse utstillingen til eksisterende lokaler og dermed redefinere kravene til egnethet, kan være tiltak som kan gjøre det mer interessant for kommuner til å ta på seg vertskapsansvaret.

Forslag om å arrangere Kunst rett vest kun hvert annet år, fikk ingen tilslutning. Heller ikke innleders kommentarer knyttet til å velge et

Innleders forslag om å la kulturettnettverket vurdere og utpeke årets prisvinner, ble ikke kommentert. Forslaget om å "konkuranseutsette" organiseringen, valg av konsept, tema og kuratering, ble heller ikke kommentert.

Deltakere

Anders	Wengen	Buskerud fylkeskommune
Ann Magritt	Bekink	Drammen
Anne Hertenberg	Kjos	Akershus fylkeskommune
Anne Pfeffer	Gjengedal	Kunstner
Anne-Berit	Sørli	Hurum
Berit	Myrvold	Kunstner
Bjørn-Erik	Wøien	Asker kunstforening
Dag	Solhjell	Innleder
Grete		Røyken
Grethe	Utvei	Røyken
Hanne	Haukom	Kunstner
Helle	Tangen	Kunstner
Hilde Cathrine	Kjepso	Kunstner
Hilde Nygaard	Ihle	Hurum
Hilde T	Gundes	Sigdal
Håvar	Austgard	Hole
Ine Elisabeth	Skarpodde	Bærum
Ingunn Liabø	Fauske	Drammen
Jon Endre Røed	Olsen	Sande
Kirsten	Selmer	Kunstner
Linda	Vestgarden	Svelvik
Line	Schjølberg	Kunstner
Lise	Wulff	Kunstner
Maina	Movig	Kunstner
Mari	Sundet	Vestfossen Kunstlaboratorium
Marit	Sundet	Kunstner
Morten	Langhoff	Kunstner
Patricia		Kunstner
Pipip	Ferner	Kunstner
Ragnar Sand	Fuglum	Asker
Reidun	B	Øvre Eiker
Riri	Green	Kunstner
Solveig Foster	Pilkongton	Vestfold fylkeskommune
Stina	Gellein	Kunstner
Terje	Roalkvam	Kunstner
Tone	Sørensen	Øvre Eiker
Yvonne	Pleym	Vestfold fylkeskommune
Øyvind	Nordstrøm	Jevnaker